

„Nimic nu este mai mare ca omul cu Dumnezeu și nimic mai mic ca omul fără Dumnezeu.”
(Sfântul Tihon)

Duminica a 5-a după Paști - a Samaritencei (Ioan 4, 5-42)

CUPRINS

Apa cea vie	1
Rugăciunea în duh și adevăr	4
Fetelor, nu vă căsătoriți cu băieții care se masturbează! (I)	6
Cea mai strălucită victorie?!	7
Cel mai de preț bun	7
Închinare în Duh și Adevăr	8
Oglinda sufletului nostru	8

APA CEA VIE

(Arhimandritul Teofil Părăianu)

Gândurile oamenilor nu vin singuratec, ci sunt în legătură unele cu altele, gând cu gând se unește și se face un fel de înlănțuire de gând. De la un gând treci la alt gând - și după gândurile care vin în minte cunoaștem așezarea sufletului nostru. Domnul Hristos cu prilejul întâlnirii cu femeia samariteancă a făcut niște legături de gând ca să ne arate și nouă cum trebuie să facem în mintea noastră.

Harul Duhului Sfânt este apă dătătoare de viață

Aici Domnul Hristos arată rostul pe care-l are apa cea vie. Și face legătura între apa văzută, apa firească, și apa mai presus de fire care este învățătura Domnului Hristos sau harul, puterea dătătoare de Viață a Domnului Hristos. Cineva care a însetat, când găsește apă și bea, parcă primește putere, se înviorază. Tot așa și cel care primește puterea lui Dumnezeu, harul Duhului Sfânt, și el se înviorază. Are ceva nou, ceva mai

presus de obișnuit în viața lui. E bucuria, veselia veșnică, bucuria inimii, apa care dă putere sufletului. Că noi, fiind oameni alcătuiți din suflet și din trup, nu avem numai trebuințe trupești, ci avem și trebuințe sufletești.

Omul se împlinește numai prin harul dumnezeiesc

Cineva care-l are pe Domnul Hristos în suflet are împlinire în El, și împlinirea aceasta din suflet este cea care-l face pe om să se simtă bine în această viață pământească. Bineînțele sunt de trebuință și cele trupești, și Dumnezeu binecuvintează tot ce ne trebuie pentru viața trupească. Și, dacă Dumnezeu binecuvintează acestea pentru binele omului, tot El este Cel care dă și cele mai presus de lumea aceasta, prin care se împlinește omul.

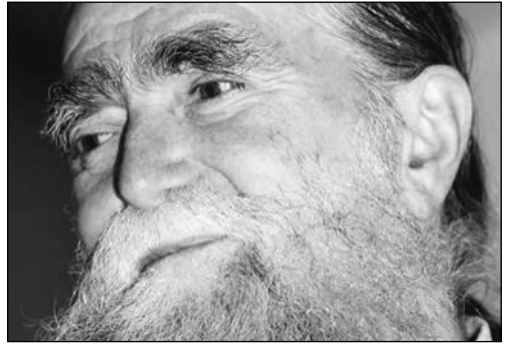

Spune Hristos că cel care bea din apa firească, din apa care potolește setea trupului, însetează din nou, și iar trebuie să bea când îi este sete, și bineînțeles acesta este un lucru care nu are nici o vină. Dar, zice Domnul Hristos, cel care va bea din apa pe care i-o dă El, adică cel care primește putere dumnezeiască, harul dumnezeiesc, cel care primește învățătura cea sfântă prin care se împlinește, acela nu mai însetează niciodată. De ce? Pentru că se împlinește, are o împlinire deplină prin puterea lui Dumnezeu.

Să fim oameni odihnitori

Zice mai departe Domnul Hristos un lucru foarte important: Cel care va bea din apa pe care i-o dau Eu se va face și el izvor de apă, izvor dătător de apă spre viața veșnică. Acest lucru este foarte important, pentru că nu numai Domnul Hristos este Izvor, nu numai Maica Domnului este izvor al milei, ci și noi trebuie să fim niște izvoare pentru binele altora. Să ne întărim în bine, ca să putem fi lucrători de bucurie pentru alții, să putem fi odihnitori. Îmi place foarte mult cum Sfântul Apostol Pavel a scris în Epistola către Filimon: „Sufletele sfinților se odihnesc întru tine frate”; și mai departe: „Odihnește întru Domnul inima mea”. **Să fim oameni odihnitori, oameni care aduc în jurul lor bucurie, care aduc mulțumire în jurul lor, care aduc liniște, care aduc împlinire.** Și se va face în el izvor de apă izvorătoare spre viața veșnică. Când cineva nu este odihnitor, este tulburător, când cineva aduce

nemulțumire în jurul lui, aduce și moarte într-un fel, în înțelesul că omul care aduce întristare aduce și împușinare de suflet. Spune undeva în Sfânta Scriptură că „*Întristarea usucă oasele*” - când aducem întristare, aducem cumva și împușinarea vieții, aducem într-un fel neliniște și neliniștea e un semn de moarte, un semn de despărtare de bucuria sfântă. Ori, Domnul Hristos spune că cel care primește din apa Lui aduce odihna, aduce „izvor de apă izvorătoare spre viață veșnică”. Devine el

însuși izvor. Așa cum Domnul Hristos este izvorul apei celei vii, tot așa și cei ai Domnului Hristos trebuie să fie izvoare de apă vie pentru cei din jurul lor, pentru cei din imediata lor apropiere.

Râuri de apă vie vor curge din ființa celui ce crede

Tot în Evanghelia de la Ioan se spune că Hristos a zis către cei ce erau în Templu: „Cui îi este sete să vină la Mine și să bea”; iar mai departe spune: „Cel ce crede în Mine, precum a zis Scriptura: *râuri de apă vie vor curge din pântecele lui*”, și asta a spus-o, zice Evanghelistul Ioan, despre Duhul Sfânt pe care aveau să-l primească

„Pe calea binelui mai degrabă obosești odihnindu-te, decât osteninindu-te” Sfântul Vasile cel Mare

cei ce cred în Domnul (Ioan 7, 37-39).

Deci, Domnul Hristos ne îmbie cu apa cea vie pentru împlinire, dar ne face și împlinitori ai altora, ne face oameni care aduc odihnă celor care vin în legătură cu noi. Și aceasta este mare lucru.

Duhul Sfânt se face El izvor de bine în suflet. Zice Domnul Hristos că „râuri de apă vie vor curge din ființa celui ce crede”; și zice „râuri”, nu zice picături, nu zice o bucurie întâmplătoare, ceva trecător, ci zice „râuri”, și râu înseamnă îmbelșugare, înseamnă apă multă, înseamnă viațel. Chiar dacă nu ești lângă un râu, auzi vuietul apei, știi că undeva este un râu. Așa este și cu Duhul Sfânt în sufletul omului.

Apa cea vie este preamărirea lui Dumnezeu

Când Duhul Sfânt s-a pogorât, venind peste Sf. Apostoli, s-a auzit un zgomot, așa ca de o vijelie. A venit ca un vuiet mare, ca o vijelie. Și după aceea S-a oprit peste fiecare dintre Apostoli și peste cei care erau de față atunci, în chip de limbi de foc. Și apoi ei au început să vorbească în limbi necunoscute lor până atunci, dar înțelese de cei care-i auzeau. Și acum urmează lucrul cel mai important: spuneau „Mărire lui Dumnezeu!”. Apa cea vie care vine peste credincioși, care vine peste oameni, apa cea vie de care vorbește Hristos și apa cea vie care apoi izvorăște din credincioși, este preamărirea lui Dumnezeu.

Aici este cheia: **când suntem preamăritori de Dumnezeu suntem izvor de apă vie. Suntem odihnitori, suntem împlinitori.**

Aducem ceva din darul lui Dumnezeu peste lumea aceasta, în locul în care ne găsim fiecare dintre noi.

Șuvoaiele de apă vie în Biserică sunt sfințele slujbe

La sfințele slujbe se aud cuvintele preamăritoare de Dumnezeu: „Că bun și iubitor de oameni Dumnezeu ești și Ție mărire înălțăm, Tatălui și Fiului și Sfântului Duh”; „Că tu ești sfințirea noastră și Ție mărire înălțăm Tatălui și Fiului și Sfântului Duh”. Iată câteva din cuvintele preamăritoare pe care le spune Duhul Sfânt pentru cei care sunt de față și pentru cei care se pot bucura de șuvoaiele de bucurie pe care le aduce Duhul Sfânt în sfânta noastră Biserică.

Să nu uităm să fim și noi izvoare de bucurie, de liniște, de odihnă, să aducem ceva frumos și bun în viața noastră, să înmulțim binele acolo unde ne găsim. Toate rugăciunile pe care le facem sunt un fel de izvoare ale sufletului nostru care revarsă apă vie spre viață veșnică și ne ridică mai presus de lumea aceasta. Sigur, sunt multe bucurii din lumea aceasta pe care le binecuvintează Dumnezeu și ne bucurăm și noi de ele, dar trebuie să ne silim să aducem ceva din lumea de dincolo de noi, din mai presus de lume să aducem ceva în viața noastră ca să înmulțim binele și bucuria, pentru noi și pentru alții.

„A nu face binele înseamnă a face rău” Sfântul Ioan Gură de Aur

RUGĂCIUNEA ÎN DUH ȘI ADEVĂR

(Părintele Cleopa Ilie)

„Precum vederea este mai mare decât toate simțurile, așa și rugăciunea este mai mare decât toate faptele cele bune” (Patericul egiptean, cap. 22)

Domnul și Mântuitorul nostru Iisus Hristos, venind în lume, și pururea însetând de mântuirea sufletelor omenеști, umblând prin locurile Palestinei, a ajuns și la o cetate a Samariei, care pe atunci se chema Sihar. Acolo, prin pronia Sa nemărginită a făcut a se întâlni cu o femeie din acea cetate la fântâna lui Iacob. În convorbirea cu ea, prin înțelepciunea Sa negrăită, o aduce la cunoștința adevărului și printre alte învățături tainice pe care i le dă, îi vorbește și despre adevărata închinăciune făcută în duh și în adevăr, zicându-i: „Vine ceasul și acum este, când adevărații închinători se vor închina Tatălui în duh și în adevăr” (Ioan 4, 23).

Ce înseamnă a ne ruga în duh? A ne ruga în duh înseamnă a ne înălța cu mintea și cu sufletul către Dumnezeu în vremea rugăciunii. Numai rugăciunea făcută cu mintea din adâncul inimii se poate chema cu adevărat rugăciune duhovnicească, adică făcută în duh.

Ce înseamnă a ne ruga în adevăr? Înseamnă a ne ruga cu lucrarea cea adevărată a tuturor poruncilor dumnezeiești, adică a tuturor faptelor bune, deoarece omul este îndoit, fiind alcătuit din suflet și din trup.

Când mintea se înălță nevăzut la Dumnezeu în vremea rugăciunii, iar trupul, care este partea văzută se ostenește la lucrarea poruncilor lui Dumnezeu, atunci creștinul devine adevărat închinător al lui Dumnezeu în Duh și în adevăr. Nimeni nu se poate ruga în duh și în adevăr, de se va ruga numai cu mintea sa și nu va lucra și cu trupul său la facerea poruncilor lui Dumnezeu, căci poruncile lui Dumnezeu sânt adevărul, după mărturia Sfintei Scripturi care zice: „Toate poruncile Tale sânt adevăr” (Psalmul 118, 86).

Dar chiar dacă ar lucra cineva poruncile lui Dumnezeu și s-ar ruga cu mintea din inimă, nu va putea avea pe Dumnezeu aproape de el de nu va avea și dreapta credință și de nu îl va mărturisii prin cuvintele și faptele sale, după învățătura apostolică a Bisericii Ortodoxe. Acest lucru ni-l arată Duhul Sfânt când zice: „Aproape este Domnul de toți cei ce îl cheamă pe El întru adevăr” (Ps. 144, 18).

Rugăciunea în duhul sau în duh, este rugăciunea cea gânditoare, adică tainică, pe care o face omul cu mintea, în inima sa. Când ne rugăm cu mare credință și evlavie și când, cu darul lui Dumnezeu, se unesc gândurile minții cu simțurile inimii noastre în timpul rugăciunii iar ochii ne izvorăsc lacrimi, atunci ne rugăm în duh și în

„Era frumoasă vremea când casele erau biserică, față de acum, când bisericile sunt case” Sfântul Ioan Gură de Aur.

adevăr, adică din inimă. Aceasta este cea mai înaltă treaptă a rugăciunii creștine.

Când auzim pe marele Apostol Pavel, zicând: „*Mă voi ruga cu duhul, dar mă voi ruga și cu mintea*” (I Corinteni 14, 15), să înțelegem că despre rugăciunea în duh și în adevăr vorbește aici, care este tot una cu rugăciunea duhovnicească ce se face de cineva cu mintea în inima sa. La fel, când auzim pe Mântuitorul, zicând: „*Tu însă când te rogi, intră în cămara ta și, închizând ușa ta, roagă-te Tatălui tău, Care este în ascuns, și Tatăl tău, Care vede în ascuns, îți*

va răsplătiție” (Matei 6, 6), să știm și să înțelegem că despre rugăciunea cea tainică și gânditoare pe care o face omul cu mintea în cămara inimii sale, este vorba.

Despre aceeași înaltă rugăciune, vorbește Sfântul Apostol Pavel când zice: „*Vreau să grăiesc cincisprezece cuvinte cu mintea mea, ca să învăț și pe alții decât zeci de mii de cuvinte într-o limbă străină*” (I Corinteni 14, 19). La aceasta ne îndeamnă și psalmistul care zice: „*Dintru adânc am strigat către Tine, Doamne, Doamne, auzi glasul meu.*” Același lucru ne spune și înțeleptul Solomon, zicând: „*Fu dorm, dar inima mea veghează*” (Cântarea Cântărilor 5, 2). Căci, altoindu-se rugăciunea în inima noastră prin Duhul Sfânt, face ca inima să se roage neîncetat, după po-

runca dată de marele Apostol Pavel, care a zis: „*Neîncetat vă rugați*” (I Tesaloniceni 5, 17). Cu această rugăciune duhovnicească din inimă se ruga și psalmistul David, zicând: „*Strigat-am cu toată inima mea: Auzi-mă Doamne! Îndreptările Tale voi căuta*” (Psalmul 118, 145).

Cu această rugăciune făcută cu duhul s-a rugat Ana prorocița, fiind îndurerată, care grăia întru inima sa și buzele ei numai se mișcau, dar glasul ei nu se auzea (I Regi 1, 13). Cu această rugăciune s-a rugat Moise, fiind cu poporul în primejdie la ieșirea din Egipt, și cu toate că nimeni nu auzea rugăciunea lui, Dumnezeu, luând aminte la graiurile inimii lui, i-a zis: „*Ce strigi așa către Mine?*” (Ieșirea 14, 15). Cu această rugăciune făcută în duh, s-a rugat însăși Preasfânta și Preacurata Fecioară Maria, în Sfânta Sfințelor, timp de 12 ani, fiind povățuită la aceasta de însuși Sfântul Duh.

Aceste mărturii vrednice de crezare din Sfânta Scriptură și de la Sfinții Părinți, despre rugăciunea în duh, adică despre rugăciunea duhovnicească a inimii, amintite mai sus, sânt destule pentru a ne îndemna și pe noi să ne rugăm lui Dumnezeu ziua și noaptea cu gura, cu mintea și mai ales cu inima. Dacă păstrăm cu sfințenie dreapta credință și suntem fii credincioși ai Bisericii Ortodoxe și dacă știm că poruncile lui Dumnezeu sunt adevărul, după cuvântul psalmistului: „*Legea Ta este adevărul*” (Psalmul 118, 142), apoi să ne închinăm lui Dumnezeu cu duhul și cu adevărul, adi-

„In Biserica aflu că există” Petre Tutea.

că cu mintea pogorâtă în inimă și de aici „să înălțăm rugăciuni lui Dumnezeu, deoarece inima este cămara minții”, spune Sfântul Isaac Sirul.

Dar și cu trupul trebuie să ne silim a lucra poruncile lui Dumnezeu, precum a poruncit Mântuitorul ucenicilor Săi, „învățându-i să păzească toate câte v-am poruncit vouă” (Matei 28, 20). Cine ar îndrăzni să creadă că se poate ruga în duh și în adevăr, fără a lucra și toate faptele bune, unul ca acesta este asemenea celui ce zice că poate zbura numai cu o aripă sau poate merge cu un singur picior.

FETELOR, NU VĂ CĂSĂTORIȚI CU BĂIEȚII CARE SE MASTURBEAZĂ! (I)

(Claudiu Bălan - www.ortodoxiatinerilor.ro)

Voi fetele poate vedeți o relație de iubire mult mai curată și frumos decât băieții, și de aceea viitoarea viață de familie v-o imaginați la fel de roz. Acest articol are ca scop să vă ajute să conștientizați o problemă care, nerezolvată, v-ar putea distruge familia de la rădăcină.

E foarte ușor să ne dăm seama că astăzi pornografia este un fenomen foarte răspândit în lume, prin intermediul internetului, și tinerii sunt primele victime. Studiile arată că primul contact al unui om cu imagini pornografice are loc la vârste foarte fragede de 6-7 ani. Asta înseamnă că din acel moment copilul începe să fie infectat mental și sufletește cu gânduri necurate legate de patimile trupești, deși îi sunt total neproprii la acea vârstă. Dezvoltându-se și

înaintând în vârstă va deveni din ce în ce mai interesat de acest subiect, expunându-se un timp mai îndelungat vizionării materialelor pornografice.

Acele imagini îl vor stimula hormonal foarte puternic, acumulând o energie sexuală în trup de care va vrea să scape. Fiind prea mic de vârstă și neavând un partener sexual, va ajunge să se masturbeze, adică să se auto-excitate până când va scăpa de tensiunea acumulată în trup. În acest fel copilul/adolescentul află ce este plăcerea sexuală și pe viitor va repeta acest proces pentru a atinge iarăși același nivel de plăcere pe care l-a experimentat mai înainte. Ușor ușor, repetând acest gest de auto-excitate va deveni dependent de masturbare și de materiale pornografice.

Masturbarea este o patimă mai răspândită printre băieți. Sunt și multe fete care săvârșesc acest păcat, însă datorită firii lor sensibile, aplecate spre tandrețe, ele sunt de obicei mai ferite. Fetele au și instinctul matern care le ajută să-și orienteze energia în alte direcții. Băieții în schimb sunt mai aprinși spre desfrânare, iar având o fire mai puțin sensibilă decât a fetelor sunt mai dornici de plăceri trupești.

Masturbarea este maladia secolului XXI, așa cum o consideră Virgiliu Gheorghe în cartea sa, o boală care creează dependență la fel de puternic asemenea drogurilor și alcoolului.

Foarte mulți băieți/adolescenți se masturbează și își încep viața sexuală foarte curând. Din acest motiv ajung la vârsta de 20 de ani cu o „experiență sexuală” de cel puțin două-trei parteneri și dependenți de masturbare de câțiva ani. De la vârsta de 23-25 de ani începe să apară și gândul căsătoriei iar până în 30 de ani, în marea lor majoritate, tinerii deveniți între timp bărbați se căsătoresc.

Aici intervine marea problemă: Ce viață vor avea bărbații în familie, în condițiile în care ei sunt dependenți de masturbare și au avut deja mai multe parteneri în viața sexuală? (Va urma)

CEA MAI STRĂLUCITĂ VICTORIE!

Care este cea mai strălucită victorie din istoria lumii? L-a întrebă odată un om, pe un vestit general.

- Niciuna! A răspuns generalul.
- Cum așa? A rostit din nou omul.
- N-avem nicio victorie!

Așteptăm una singură: când lumea nu se mai bate.

Atunci oamenii vor învinge în ei răutatea și cruzimea, și aceasta va fi cea mai strălucită victorie.

CEL MAI DE PREȚ BUN

Odată, au venit niște filosofi la Sfântul Macarie, în pustie, să vadă de ce aleargă atât de mulți oameni să-i asculte cuvântul înțelept. Pasă-mi-te, erau oarecum invidioși, că după ei nu se prea înghesuia lumea. Când au sosit în pustie, au găsit un bătrân sărăcăcios îmbrăcat, cu vorbă curată, dar meșteșugită. Nu prea le-a venit bine filosofilor. Și au început să-l întrebe:

- Macarie, ai citit cutare carte?
- N-am cetit-o, răspundea Macarie.
- Dar cutare învățat, știi ce a zis despre lume și despre altele?

Și la acestea, Macarie, răspundea că nu știe. Ei însă îl tot întrebau, cu gândul de a-l rușina. Atunci Macarie, ghicindu-le gândurile, le-a zis:

- Rogu-vă, îngăduiți-mi să vă întreb și eu ceva.

- Întrebă, părinte, răspunseră ei veseli.

- Fiți buni și spuneți-mi, ce-a fost mai întâi: mintea sau cartea? După oarecare răgaz, răspunseră, oarecum nedumeriți de rostul întrebării: Vezi bine că a fost mintea!

- Nu vă supărați, răspunse Macarie, că eu am ceea ce a fost mai întâi: mintea.

Atunci au priceput filosofii că orice om, dacă-și folosește darul minții dat de Dumnezeu, poate să fie înțelept, cu sau fără prea multă carte.

ÎNCHINARE ÎN DUH ȘI ADEVĂR

(Igumenul Efrem Vatopeditul, Sf. Munte Athos)

„Duh este Dumnezeu și cei ce l se închină trebuie să i se închine în Duh și în Adevăr” (Ioan 4, 24).

Aceasta i-a spus Hristos femeii samarince, iar Sfinții Părinți au explicat aceste cuvinte în sensul că Dumnezeu nu este slujit cu lucruri exterioare, ci este slujit cu inima. Hristos a spus aceasta tocmai pentru a lovi în idolatria exterioară, care apare atunci când punem accent pe partea exterioară a lucrurilor.

Să vă dau un exemplu: de pildă ne închinăm icoanei lui Hristos; icoana lui Hristos este un mijloc, un mod de a ne arăta evlavia către Hristos, însă are ca substrat dăruirea noastră launtrică către Hristos. De aceea mulți care nu au acest substrat în inimă fac cruci mari, fac metanii mari și, cu toate că merg în fiecare duminică la biserică, progres duhovnicesc nu au. Aceștia nu l se închină în Duh și adevăr.

OGLINDA SUFLETULUI NOSTRU

Fiecare om este ca o oglindă: el reflectează ceea ce-i fac ceilalți.

Dacă cineva îi zâmbește, zâmbește și el; dacă cineva se încruntă la el, răspunde și el cu încruntare. Dar nu numai fața lui răspunde astfel, ci așa face și inima lui. Inima lui răspunde ca o oglindă la ceea ce vede el în inima celuilalt: dacă simte că cineva îl iubește, inima lui răspunde cu iubire; dacă simte că cineva îl urăște, inima lui răspunde cu ură. **Fiecare om scoate din visteria sufletului său ceea ce are - fie bunătate, fie răutate!**

Din păcate, omul răspunde răului cu rău și nu încearcă să biruie cu binele orice obstacol din viața sa!

„Celălalt de lângă mine nu este iadul, ci raiul meu. El devine iad când eu nu sunt pentru el rai.”

Programul liturgic: 30-5 iunie 2016	ZILNC	7:30	Sfânta Liturghie (Parastase)
	Luni	18:00	Acatistul Sfântului Ierarh Nectarie din Eghina
	Miercuri 	18:00	Sfântul Maslu
	Vineri 	18:00	Acatistul Sfântului Mare Mucenic Efrem cel Nou
	Sâmbătă	17:00	Vecernia și Acatistul Sfântului Ierarh Luca al Crimeei
	Duminică	7:30	Utrenia și Sfânta Liturghie (Nu se fac parastase)

Preot paroh: Marius Iacobeanu - 0745.760.239; Preot slujitor: Eugen Ciuche - 0744.862.191
Adresa: Parohia Ortodoxă Lazaret, Str. Digul Birnat 19, Bacău. Email: parohialazaret@yahoo.com

Cont bancar: Parohia Ortodoxă Lazaret RO79 RNCB 0026 0308 8182 0001

Revistă săptămânală de zidire sufletească, editată de Parohia Ortodoxă Lazaret, cu binecuvântarea ÎPS Ioachim, Arhiepiscopul Romanului și Bacăului.